

Arrest

nr. 130 664 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J. DELODDER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger van Pathan origine, afkomstig uit Karachi. U bent Sjiïet. U behaalde een Bachelordiploma Business Administration en baatte een voedingswinkel uit.

Op het huwelijksfeest van een gemeenschappelijke kennis leerde u (S.G.C.) kennen (ov 7769292). Jullie begonnen een geheime relatie. Jullie ontmoetten elkaar 10 tot 15 keer per maand, meestal in een park. Een enkele keer bezochten jullie samen een restaurant. Daarnaast hadden jullie haast dagelijks telefonisch contact. Omwille van de verschillende religieuze stroming waartoe u beiden behoort, wist u dat de relatie niet geaccepteerd zou worden, maar desondanks wenste u met uw vriendin te trouwen. U

veronderstelde dat u sterker in uw schoenen zou staan bij een traditioneel huwelijksaanzoek bij haar vader, indien jullie reeds wettelijk gehuwd zouden zijn. Na een geheime relatie van 7 jaar sloten jullie op 13 mei 2013 in het grootste geheim een wettelijk huwelijk af bij de city court in Karachi. Om de nodige formaliteiten daartoe te kunnen vervullen, diende uw vrouw volgens de standaardprocedure eerst een affidavit te ondertekenen, ter bevestiging dat ze uit vrije wil trouwde, dat ze niet onder druk werd gezet om te trouwen en dat ze niets gestolen had uit haar ouderlijke huis. Jullie hielden het huwelijk verder geheim en bleven apart wonen, maar u drong er bij uw broer op aan om haar vader haar hand te vragen. 5 à 6 dagen na jullie huwelijk ging u samen met uw broer naar uw schoonvader. Hij schold u echter uit en het kwam tot een handgemeen tussen uw broer en uw schoonvader. Eind mei probeerde u nogmaals de hand van uw vrouw te verkrijgen bij uw schoonvader, maar u moest opnieuw onverrichter zake terugkeren. Op 6 juni 2013 verlieten uzelf en uw vrouw jullie huizen en gingen jullie samen naar een vriend van u, (U.), waar u verbleef tot uw vertrek naar het buitenland geregeld was.

Op 17 september 2013 vertrokken u, uw vrouw en de smokkelaar vanuit Karachi per vliegtuig naar Abu Dhabi, in het bezit van Pakistaanse paspoorten met een u onbekende identiteit en visum voor een u onbekend land. Jullie eigen foto was in de paspoorten aangebracht. Vanuit Abu Dhabi reisden jullie door naar België, waar jullie diezelfde dag nog landden. Een dag later dienden jullie een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Na uw aankomst in België had u telefonisch contact met uw broer. U vertelde hem tijdens dit gesprek van uw huwelijk. Hij lichtte u in dat uw schoonvader na jullie vertrek een fatwa liet afkondigen over jullie en dat hij ook naar de politie stapte en een FIR liet opmaken. Een kopie van deze FIR stuurde uw broer u naderhand op.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een geboorteakte van uw vrouw, uw huwelijksakte in Urdu en Engels, de affidavit ondertekend door uw vrouw, de FIR die na jullie vlucht werd opgemaakt, een tussenkomst van de organisatie World Human Rights International en de envelop waarin deze verstuurd werd, een visitekaartje van uw zaak, een belastingscertificaat van uw zaak, de studentenkaart van uw vrouw, verschillende schoolattesten van uw vrouw, verschillende eigen schoolattesten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest vermoord te worden door uw schoonvader en zijn extremistische compagnons omdat u sjiïet bent en buiten zijn wil met zijn dochter huwde. Daarnaast vreest u gearresteerd te worden door de politie op verdenking van ontvoering en schending van de eer van uw echtgenote.

Er werd echter vastgesteld dat u uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Zowel uw vrees voor uw schoonvader als uw vrees voor de politie mist geloofwaardigheid vanwege verschillende tegenstrijdigheden, vaagheden en opmerkelijkheden in uw verklaringen en die van uw echtgenote.

Vooreerst valt op dat u de autoriteiten zou vrezen. U baseert zich voor deze vrees op de informatie die u pas na uw aankomst in België van uw broer kreeg, en haalt in het kader van die vrees een kopie van een FIR aan, die werd opgesteld na een klacht van uw schoonvader. Daaruit zou uw risico op arrestatie moeten blijken. Er dient echter benadrukt dat elke politieofficier verplicht is om elke ingediende klacht te noteren (zie info toegevoegd), zonder dat uit het simpele feit dat de registratie van de klacht plaatsvond rechtstreeks en onvoorwaardelijk de conclusie kan getrokken worden dat de beschuldigde ook daadwerkelijk door de politie zou vervolgd of gearresteerd worden. Bovendien vertoont de voorgelegde FIR enkele bijzonderheden. Zo betreft het slechts een kopie, waardoor het document reeds uitermate vatbaar is voor manipulatie, en is de kwaliteit van het document eerder pover. Het is opvallend dat de kopie geen handtekeningen bevat, wat nochtans een formele vereiste is van een rechtsgeldige FIR (zie info). Inhoudelijk is het opvallend dat uw schoonvader u beticht van ontvoering en schending van de eer van de familie, evenals dat hij zijn dochter van diefstal beticht. Gezien de affidavit die uw echtgenote ondertekende bij de afsluiting van jullie wettelijke huwelijk, en waarin expliciet vermeld staat dat ze uit vrije wil trouwde én verklaarde niets gestolen te hebben, is het onwaarschijnlijk dat de klacht van uw schoonvader aanleiding zou kunnen geven tot enige vervolging van rechtswege. Uw antwoord op de vraag of uw broer de politie niet kon inlichten over uw wettelijke huwelijk, waardoor de hele zaak ongegrond zou blijken en uw familie niet meer door hen zou worden benaderd, kan overigens niet overtuigen. U antwoordde immers slechts: "ja, zelfs als de bedreiging van de politie er niet zou zijn, kan ik nog niets doen tegen de religieuze extremisten." U heeft uw vrees voor arrestatie door de politie omwille van uw huwelijk dan ook niet kunnen hard maken.

Daarnaast moet worden aangestipt dat uw verklaringen over uw aanzoek tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw echtgenote, in die mate dat aan jullie beider verklaringen betreffende dit geheime huwelijk, de oorzaak van jullie problemen, geen geloof kan worden gehecht. Zo verklaarde u stellig dat u eerst met uw vrouw bij de stadsrechtbank huwde, alvorens haar vader een eerste maal om haar hand te verzoeken (CG p5: "wanneer ging u de eerste keer naar haar vader? Az: de 10de of 11de

juni, na 5 of 6 dagen huwelijk, neen, niet juni, mei. 13 mei was mijn huwelijk, na 5 of 6 dagen. Ik ken de exacte datum niet, maar na 5 of 6 dagen ging ik naar daar met mijn oudere broer",). U gaf hiervoor als verklaring: "hun gedrag toonde me dat het geen zin had om de hand van mijn vrouw te vragen, maar toen ik het huwelijk deed, kreeg ik vertrouwen dat niemand ze van me af zou kunnen nemen omdat ze mijn wettelijke vrouw was. Zelfs mijn broer zou het hebben willen tegenhouden als ik het hem zou verteld hebben voor het huwelijk." (CG p5) Nochtans legde uw vrouw heel andere verklaringen af. Zo stelde zij dat u reeds twee weken voor jullie huwelijk een eerste keer haar hand ging vragen bij haar vader (CG vrouw p4: wanneer gingen ze [uw hand] de eerste keer vragen? AZ: voor ons huwelijk. PO: hoelang voor uw huwelijk? AZ misschien twee weken. Twee weken voor mijn huwelijk, en nogmaals: CGp8: we wilden trouwen met goedkeuring van de familie, maar omdat ze dat niet wilden, daarna gingen we naar de rechtbank. PO: de weigering van uw vader, was dat voor u een extra motivatie om door te gaan met het wettelijk huwelijk, ook zonder zijn toestemming? AZ: jaja.). Jullie verklaringen omtrent dit feit, hetwelk de kern uitmaakt van jullie asielrelaas, zijn dan ook pertinent tegenstrijdig, wat reeds de geloofwaardigheid van jullie relaas reeds ernstig hypothekeert.

Er kan bovendien nog opgemerkt worden dat jullie verklaringen tegenstrijdigheden vertonen wat de bekendheid van jullie relatie en huwelijk betreft. Zo stelde u dat ondanks de geheimhouding van jullie relatie toch twee vrienden op de hoogte waren van uw affaire (CGp8). Nochtans verklaarde uw vrouw dan weer: "we waren heel bewust hiervan, en heel voorzichtig. We hebben nooit iemand verteld over deze relatie. Geen vrienden, geen familie, niemand." (CG vrouw p7), om dit later te corrigeren naar één vriendin van haar en uw vriend (U.) (CG vrouw p7). Zelf verklaarde u bij de DVZ dan weer dat u uw broer (Z.) had ingelicht dat u zou gaan trouwen in mei (DVZ vragenlijst 3.5), hoewel u ten overstaan van het CG stelde dat u uw broer pas na het huwelijk op de hoogte bracht (CGp5). Uw vrouw daarentegen hield tijdens haar gehoor op het CG vol dat niemand voor jullie vertrek uit Pakistan van jullie huwelijk afwist, en dat u uw broer pas telefonisch hierover zou ingelicht hebben na jullie aankomst in België (CG vrouw p 4, p5).

Daarnaast staat uw relaas bol van de onwaarschijnlijkheden. Zo stelde u dat jullie elkaar reeds 7 jaar kennen, en kort na jullie ontmoeting een geheime relatie begonnen. U zou elkaar zo'n 15 dagen per maand ontmoeten, en praktisch elke dag bellen (CGp7). Ook uw vrouw bevestigde dat jullie elkaar zo'n 15 keer per maand zagen, maar gaf aan dat het niet mogelijk was elkaar elke dag te bellen omwille van de strikte controle van haar vader (CG vrouw p 6). Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat jullie dermate frequent contact zouden gehad hebben, ondanks de strikte controle van haar vader en dit gedurende maar liefst 6 à 7 jaar, zonder dat iemand dit ooit zou hebben opgemerkt of zich vragen zou hebben gesteld bij jullie systematische afwezigheid en mysterieuze telefoontjes (CG p8, gehoorverslag vrouw p7). Jullie handelswijze is des te opvallender aangezien jullie deze geheime afspraken steeds op dezelfde –publieke- locaties hadden, namelijk Benazir park en Ben Kasim park (CG vrouw p7, CG Faisal p7), wat moeilijk verenigbaar is met uw beweerde geheimhouding (CGp7). Uw verklaringen over het risico dat u nam door op dergelijke openbare locaties af te spreken, lopen bovendien uiteen: zo stelde u aanvankelijk resoluut dat de parken waar jullie afspraken veilige plaatsen waren (CGp8), om meteen nadien toch aan te geven dat iemand jullie waarschijnlijk opgemerkt moet hebben in het park, aangezien haar vader op de hoogte was geraakt van jullie affaire (CG p8). Er kan opgemerkt worden dat ook uw echtgenote zichzelf hierover tegensprekt: zo verklaarde ze dat jullie nooit betrappt werden (CG vrouw p7), en stelde zelfs: "Niemand thuis had enig vermoeden van deze relatie" (CG vrouw p7), om iets later aan te geven dat jullie wel door iemand zouden betrappt zijn, dat haar vader op de hoogte was en dat ze daarom door hem geslagen werd (vrouw p 7). Jullie beider verklaringen missen dan ook eenduidigheid.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aan de geheimhouding van jullie relatie geen geloof gehecht worden, laat staan aan de commotie die jullie huwelijk teweeg zou hebben gebracht.

Deze vaststelling wordt nog versterkt door het feit dat de verklaringen van uw echtgenote in verband met haar documenten weinig geloofwaardig zijn. Zo stelde ze – net als u (CG p4)- dat jullie bij het afsluiten van jullie huwelijk jullie identiteitskaarten dienden voor te leggen (CG vrouw p 3). Ze maakte daarbij geen enkele melding van het feit dat ze die niet bezat, en slechts haar geboorteakte kon voorleggen. Pas wanneer haar gevraagd werd waar haar identiteitskaart is, gaf ze aan dat haar moeder die van haar zou hebben afgenomen na uw eerste aanzoek – wat u pas na het huwelijk situeert – en dat ze daarom diende te trouwen op voorlegging van slechts haar geboorteakte (CG p9). De bewuste geboorteakte zou ze overigens samen met u zijn gaan afhalen in 2010, met het oog op een eventueel huwelijk (CGp9-10), naar haar zeggen omdat haar moeder steeds haar identiteitskaart bij zich hield. De verklaringen omtrent de identiteitskaart en het doel van de bewuste geboorteakte zijn dan ook weinig coherent. Er kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw vrouw bij de DVZ nog verklaarde dat ze haar identiteitskaart had 'achtergelaten' in Pakistan (verklaring DVZ, vraag 26B). Daarenboven moet nog worden opgemerkt dat de geboorteakte zelf vermeldt dat ze werd aangevraagd door (N.A.S.), zijnde

uw schoonvader. Los van deze onsamenvattende verklaringen van uw echtgenote, moet worden vastgesteld dat u noch uw vrouw enig document ter staving van jullie identiteit voorlegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ondanks de herhaalde vraag (DVZ inschrijvingsformulier, DVZ verklaring vragen 23 t.e.m. 26, DVZ 'overzicht van voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten'). Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat u en uw vrouw pas tijdens het gehoor op het CG aangaven over verschillende documenten te beschikken met betrekking tot uw vrouw, waaronder een geboorteakte, en dat ze deze zelf in haar bagage zou hebben meegebracht bij jullie vlucht uit Pakistan (CG p10, CG vrouw p 9). Gezien de totale afwezigheid van deze documenten in de voorgaande fase van de asielprocedure, ondanks de herhaalde vraag vanuit de DVZ, en het ontbreken voor een redelijke verklaring voor deze frappante laattijdige voorlegging ("ze vroegen naar identiteitsdocumenten, maar we wisten niet dat we documenten moesten voorleggen", CGp10), kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw vrouw deze documenten zelf naar België meebracht. Deze vaststelling is zwaarwichtig, aangezien het vermoeden rijst dat ze de door haar voorgelegde documenten a posteriori – na aankomst in België- verkregen heeft, wat gezien de persoonlijke aard van de documenten niet zou gekund hebben zonder medeweten en medewerking van haar ouders, wat op zijn beurt onverenigbaar is met uw vermeende vrees ten overstaan van uw schoonfamilie.

Ook op het vlak van uw verklaringen over uw reisroute heeft het Commissariaat-generaal ernstige bedenkingen. Zo verklaarde u per vliegtuig vanuit Karachi naar Abu Dhabi gereisd te hebben, vanwaar u verder reisde met een tweede vlucht naar België. U weet enkel dat u met een Pakistaans paspoort reisde, maar u blijkt niet op de hoogte te zijn van de identiteit die in het paspoort gebruikt werd, noch voor welk land het visum in het paspoort zou gelden. U zou ook geen instructies of informatie gekregen hebben van de smokkelaar die u vergezelde (CGp11-12). Deze verklaringen en de onwetendheid die u aan de dag legt aangaande uw reismodaliteiten zijn echter weinig aannemelijk. Aangezien een dergelijke reis met mogelijk valse documenten een uiterst precaire onderneming is, en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande de gebruikte documenten en de organisatie van uw reis. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone (in uw geval in de luchthaven van Zaventem) zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Ook worden personen die de Schengenzone wensen binnen te komen met grote regelmaat onderworpen aan persoonlijke doorgedreven controles met betrekking tot de inreisvoorwaarden die gelden voor de Schengenzone. Dat u niet beter zou voorbereid zijn op deze te verwachten risico's en niet meer op de hoogte zou zijn van de inhoud van de door u gebruikte identiteitsdocumenten, is weinig aannemelijk. Hierdoor ontstaat bijkomend het vermoeden dat u uw Pakistaanse paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, visitekaartje van uw bedrijf, studentenkaart van uw vrouw, huwelijksakte, affidavit, de geboorteakte van uw vrouw, uw belastingcertificaat, en jullie schooldocumenten bevatten slechts gegevens betreffende jullie identiteit, opleiding, werk en huwelijk, die hier echter niet betwist worden.

Met betrekking tot de overige documenten die u aanbrengt, waaronder een First Information Report (FIR) en een verklaring van de organisatie World Human Rights International (WHRI) ter ondersteuning van uw asielmotieven, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas, te meer gezien de vormelijke eigenaardigheden die de door u voorgelegde documenten vertonen.

Met betrekking tot de kopie van de FIR die u aanbrengt ter staving van de problemen die u in Pakistan zou vrezen, moet worden vastgesteld dat het louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas, te meer gezien de eerder gemaakte opmerkingen (zie supra).

Wat de brief van het WHRI betreft kan nog opgemerkt worden dat de povere taalkwaliteit van het document moeilijk verzoenbaar is met de reputatie die de vermeende auteur van het stuk geniet. Inhoudelijk blijft het document erg op de vlakte over de aard van uw problemen in Pakistan. Er wordt vastgesteld dat het document bovendien werd opgesteld met het oog op uw asielprocedure en specifiek gericht is aan de asielinstanties gevestigd in Brussel. Het gesolliciteerde karakter van het document staat dan ook vast, wat op ernstige wijze verder afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan. Ook de bijhorende enveloppen, waarin u uw documenten zou ontvangen hebben, kunnen uw geloofwaardigheid niet meer herstellen. Zo valt op dat de verzending van DHL niet dezelfde afzender draagt als de kleinere, ongefrankeerde envelop, die van de voorzitter van het WHRI zou komen. De verzendingsdocumenten vermelden immers als afzender duidelijk Shahid Hussain, klaarblijkelijk een medewerker van een Pakistaanse bank, en niet uw broer noch een medewerker van het WHRI, zoals u beweerde.

Gezien bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt een ernstig risico op vervolging te vrezen, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan toegeschreven aan toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People's Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiezingsperiode nam het etno-politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste middel aan dat de bestreden beslissing de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, het redelijkheid-, het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 52 en 48/3 *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967.

Verzoeker meent in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, in subsidiaire orde voor de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde meent hij dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee internetartikelen (stukken 3 en 4).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zou ondervonden hebben nadat hij tegen de wil van zijn schoonvader huwde met zijn huidige echtgenote die van een andere geloofsstrekking is. Verzoekers asielaanvraag wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) er op de door verzoeker bijgebrachte documenten anomalieën werden vastgesteld, (ii) verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over cruciale onderdelen van hun asielrelaas, (iii) het relaas bol staat van de onwaarschijnlijkheden en (iv) de door verzoekers verklaarde reisroute niet geloofwaardig is.

Waar verzoeker aanvoert dat het al te gemakkelijk is de waarachtigheid van de door hem neergelegde FIR (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) in twijfel te trekken omdat het om een kopie gaat en dat de originelen in het politiekantoor blijven waardoor hij "slechts" een kopie kon bekomen, dient opgemerkt dat kopieën door allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, zodat

de bewijswaarde ervan slechts gering is. Dit klemt des te meer daar de kopie geen handtekening bevat, hetgeen blijkens de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') een formele vereiste is voor een rechtsgeldige FIR. Dat verzoeker hiervan niet op de hoogte is en niet weet waar de handtekening zou moeten staan, doet geenszins afbreuk aan de pertinente vaststelling dat de kopie in ieder geval geen handtekening bevat, terwijl dit blijkens de informatie in het administratief dossier vereist is voor een rechtsgeldige FIR. De bestreden beslissing stelt bovendien terecht: *"Inhoudelijk is het opvallend dat uw schoonvader u beticht van ontvoering en schending van de eer van de familie, evenals dat hij zijn dochter van diefstal beticht. Gezien de affidavit die uw echtgenote ondertekende bij de afsluiting van jullie wettelijke huwelijk, en waarin expliciet vermeld staat dat ze uit vrije wil trouwde én verklaarde niets gestolen te hebben, is het onwaarschijnlijk dat de klacht van uw schoonvader aanleiding zou kunnen geven tot enige vervolging van rechtswege. Uw antwoord op de vraag of uw broer de politie niet kon inlichten over uw wettelijke huwelijk, waardoor de hele zaak ongegrond zou blijken en uw familie niet meer door hen zou worden benaderd, kan overigens niet overtuigen. U antwoordde immers slechts: "ja, zelfs als de bedreiging van de politie er niet zou zijn, kan ik nog niets doen tegen de religieuze extremisten."* Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze vaststellingen, zodat zij als vaststaand beschouwd worden. Verzoeker kan zijn vrees voor vervolging vanwege de Pakistaanse autoriteiten dan ook niet aannemelijk maken.

Waar verzoeker aanvoert dat het gehoor van zijn echtgenote niet uitgebreid genoeg was en dat er bijkomende vragen dienden gesteld te worden om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren, dient opgemerkt dat in het gehoorverslag van verzoekers echtgenote duidelijk staat dat haar werd meegedeeld dat er een *mogelijkheid* bestaat voor een bijkomend gehoor, alsook dat indien zij zelf nog iets wenste toe te voegen, zoals verklaringen of documenten, zij hiervoor vijf werkdagen de tijd had (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 10). Blijkens de stukken in het administratief dossier maakten verzoeker noch zijn echtgenote gebruik van de geboden mogelijkheid om iets toe te voegen. Ook in onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan de loutere stelling dat het gehoor van zijn echtgenote volgens hem onvolledig was, doch hij toont niet *in concreto* aan welke elementen nog zouden ontbreken of welke verklaringen zij nog zouden willen toevoegen. Tevens dient opgemerkt dat verzoeker en zijn echtgenote zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij afleggen en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen".

Hoe dan ook, dat verzoeker en zijn echtgenote gedurende zeven jaar een 'geheime' relatie zouden hebben onderhouden waarbij ze elkaar zo'n 15 dagen per maand ontmoeten, en elkaar praktisch elke dag belden kan geen geloof worden gehecht gelet op het gegeven dat de vader van verzoekers echtgenote zijn dochter controleerde. Al helemaal kan niet kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote elkaar zo'n 15 keer per maand "in het geheim" zagen, op dezelfde - publieke - locaties het Benazir park en Ben Kasim park hetgeen niet verenigbaar is met de voorgehouden geheimhouding van de relatie. Verzoeker legt dienaangaande bovendien tegenstrijdige verklaringen af: zo verklaarde verzoeker aanvankelijk resoluut dat de parken waar zij met elkaar afspraken veilige plaatsen waren, om meteen nadien toch aan te geven dat iemand hen waarschijnlijk opgemerkt moet hebben in het park, aangezien verzoekers schoonvader op de hoogte was geraakt van hun relatie. De geheime relatie met het daaropvolgende huwelijk tegen de wil van de vader van verzoekers echtgenote maakt de kern van het asielrelaas uit. Gelet op deze vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen.

Verzoeker komt niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 4) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht het volgende: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan toegeschreven aan toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtinkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People's Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiezingsperiode nam het etno-politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.” Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze vaststellingen, noch brengt hij stukken bij waaruit blijkt dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map ‘Landeninformatie’ in

het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Deze vaststellingen worden dan ook als vaststaand beschouwd.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER